

HLAS

od Panny Marie

Ročník 12

číslo 2

PRÁZDNINY 2007

Milí farníci a poutníci!

V naší brněnské diecézi slavíme letos Rok diecéze. Důvodem je 230. výročí jejího založení. I když můžeme polemizovat, zdali se jedná o výročí kulaté či půlkulaté, určitě poznat více místní církev, kterou je právě diecéze, uvědomit si sounáležitost s ní a více si ji zamilovat, je počin potřebný a záslužný. Když jsme studovali se spolužáky z celé republiky v Teologickém konviktu v Litoměřicích, čas od času jsme se trumfovali, která diecéze je „lepší“. Samozřejmě, že se jednalo o žabomyší spory, za nimiž se skrývala hrdost na svůj rodný kraj.

Jsem Bohu vděčný, že jsem knězem brněnské diecéze. Vždycky s pocitem hrdosti hledím na siluetu brněnského Petrova, která ční jako koráb nad středem moravské metropole. Vstupuji sem se zvláštním rozechvěním, vždyť na dlažbě této katedrály jsme leželi se spolubratry v den jáhenského a kněžského svěcení a za zpěvu litaní ke všem svatým jsme prosili o milost svátostného kněžství. Nikdy nezapomenu na rozechvění, když jsem právě tady s biskupem-světitelem poprvé koncelebroval mši svatou.

Vám, svým farníkům, přeji, abyste byli také hrdi na to, že patříte do brněnské diecéze. A kéž roste naše spoluzodpovědnost za místní církev. Ta totiž nezačíná ani nekončí na hranici naší obce nebo farnosti. V budoucnosti se budeme stále častěji setkávat s tím, že si nevystačíme sami ve farnosti, ale navzájem se smíme obdarovávat v rozdílnosti darů, kterými oplývají různá farní společenství nebo církevní hnutí.

P. Josef Pohanka

Ze života farnosti

1. květen – farní pouť

Netrpělivě jsem očekávala 1. květen – tradiční den naší farní pouti. Těšila jsem se na to, že opět poznám nové poutní místo naší vlasti. Tentokrát jsme mířili do Slezska. Naším cílem byl poutní kostel Panny Marie Sedmibolestné na Cvilíně. Kostel se tyčí nad Krnovem, na cvilínském kopci. Věřící lid zde uctívá Pannu Marii ve dvou obrazech. Jeden je umístěn nad hlavním oltářem a druhý zezadu hlavního oltáře. Když jsem v lavici poklekla před svátostným Ježíšem a potom pohlédla na milostný obraz, nemohla jsem se ubránit dojetí.

Vždyť zde mohu svěřit všechny své problémy, starosti, prosit za všechny mé drahé a také děkovat! Opravdu platí to, co otec Josef řekl velmi důrazně v promluvě při mši svaté – Panně Marii můžeme všechno svěřit a ona se určitě svoji mocnou přímluvou u Pána postará.

Při mši svaté jsme mohli načerpat pokoj, povzbuzení a posilu pro další dny našeho života.

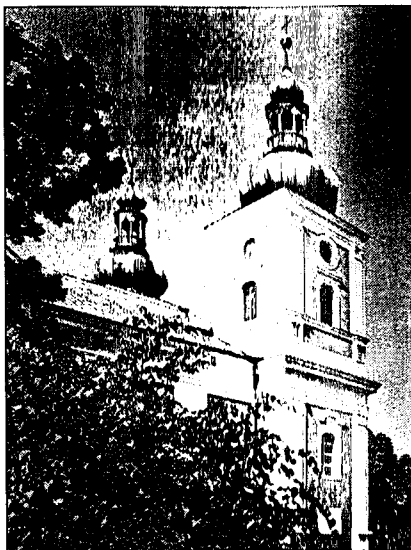
V přestávce na jídlo jsme měli možnost pokochat se krásnou přírodou, a dokonce i navštívit nedalekou rozhlednu. Odměnou byl pěkný rozhled nejen po Slezsku.

Cvilínská poutní svatyně je významným duchovním centrem Slezska. Patří minoritům, kteří zde organizují duchovní akce různého typu, setkání mládeže, exercicie, pastorační pobyty apod. V letech 1994 až 1996 zde vybudovali Poutní dům sv. Josefa, který

tvoří potřebné zázemí pro všechno zdejší dění.

Další naší zastávkou bylo město Opava. Mohli jsme navštívit konkatedrálu Nanebevzetí Panny Marie. Ti zvědavější a zdatnější na chůzi se šli podívat ke kostelu zasvěcenému sv. Hedvice, patronce Slezska. Je to kostel postavený v r. 1938, který v době komunismu sloužil jako skladiště. V r. 1993 byl slavnostně vysvěcen. Nad kostelem se vypíná nový kříž z r. 2000 (původní byl za války zničen).

Při zpáteční cestě nás čekalo překvapení. Otec Josef nás zavedl na velmi zajímavé poutní místo u Spálova – „Panna Maria ve skále“. Je to obdoba lurdské skalní jeskyně s vodním pramenem a sochou Panny Marie. Dle legendy se zde za třicetileté války ukryl

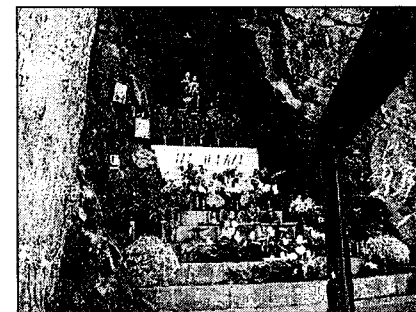
smrtelně zraněný voják, kterému se, po vroucích modlitbách, zjevila Panna Maria, a vytryskl zde životodárný pramen. Tento voják se na její přímluvu uzdravil. Zde jsme si mohli nabrat vodu do lahví, abychom obdarili naše blízké. Čas, který jsme měli při čekání na vodu (byly nás tři autobusy!), mohl každý využít k osobní modlitbě. Je to místo klidu a modlitby.

Své putování jsme zakončili májovou pobožností v poutním kostele Očištvání Panny Marie v Dubu nad Moravou. Místní farníci zde pro nás připravili i milé přijetí na nově opravené faře. Je to velký objekt, který je zařízen pro různá duchovní setkání a akce. Mohli jsme se zde občerstvit a zakoupit upomínky z pouti. Při vstupu do fary každého návštěvníka upoutá pamětní deska na probošta Cyrila Vrbíka, faráře poutního místa v Dubu nad Moravou, který byl v noci z 21. na

22. října 2002 zavražděn u dveří fary. Přes svoji dobrotu a velkou lásku k lidem se stal obětí krutého násilí.

A co dodat na závěr? Opět jsme měli možnost prožít pěkný den, využít ho jako zastavení se v tempu každodenního života, zklidnění, přemýšlení, rozjímání, udělat si čas pro modlitbu a poznat nová poutní místa. Nezbyvá, než poděkovat a být vděční našemu panu faráři, otci Josefovi!

faM

Spálov – P. Maria ve skále

Pohled z „5“ zpátky na pouť

Letošní pouť začala pro nás v dobré náladě, protože jsme obsadily zadní sedadla a měly jsme tak výhled na celý autobus ⇒ mohly jsme pozorovat, kde se co šustne. K dobré náladě přispěl i pozdější odjezd, který byl letos netradičně v šest hodin. První výbuch smíchu u nás nastal, když jsme slyšely jen útržky z úvodního proslovu pana faráře (mikrofon nestíhal). Po dvouhodinovém spánku byla ohlášena tzv. čurdozastávka ☺☺☺ na benzínce známé z jedné naší předchozí pouti.

V 9:30 jsme dorazili na poutní místo Cvilín, které se tyčí nad měs-

tem Krnov nedaleko polských hranic. Opět jsme zaujaly nejvýhodnější místo v kostele, zadní lavice, z důvodu nepozorovatelného odchodu za účelem dojetí si na toaletu. Naše lavice měla výhodu v tom, že jsme se tam poskládaly jen my tři a nikdo víc. Během mše svaté jsme upřeným pohledem pomáhaly lavici před námi, aby se nezhroutil se svým osazenstvem. Naštěstí náš pohled byl velmi pevný, a jen proto lavice vydržela. ☺ Po mši svaté byla ošera, kterou jsme si krátily zkoumáním kůru a pavlačí kostela. Musíme konstatovat, že tam nemají tak čisto jak u nás v kostele. Po vyjití

z kostela jsme utrpěly teplotní šok, byla velká zima, kterou jsme si spolu s nečekaně prodlouženou odpolední siestou krátily honičkou.

Před volným rozchodem po Opavě jsme byli všichni dokonale obeznámeni s městem během jízdy, jelikož jsme absolvovali několik stejných koleček při hledání parkoviště. Měly jsme čas si projít město a prohlédnout si zdejší církevní stavby.

Máme pro vás důležité upozornění - všechny veřejné toalety jsou v Opavě o státních svátcích uzavřeny. Po tomto zjištění naše kroky směřovaly do otevřených restaurací, cukráren či kaváren. Naši výzkumnou procházku po městě ukončila kavárna „illy“ kde jsme předpokládaly, že si odskočíme.

Při zpáteční cestě jsme se zastavili

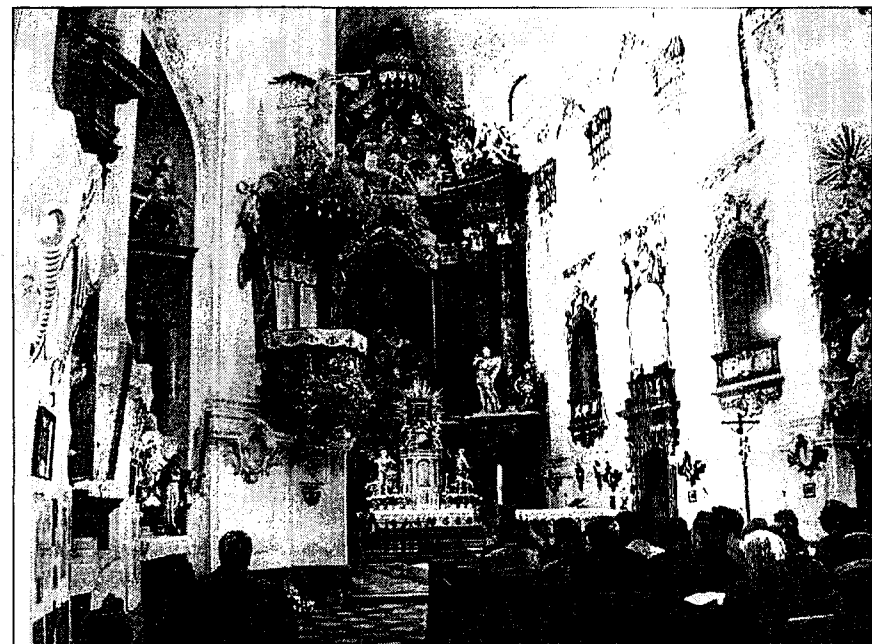
u Panny Marie ve skále, kde jsme si mohli nabrat vodu.

Naši pouť jsme zakončili májovou pobožností v Dubu na Moravě. I zde jsme prozkoumaly celý kostel a navíc i faru, která je po rekonstrukci. Byly jsme ohromené jejím moderním vybavením a hned jsme zapojily fantazii, jak by to mohlo vypadat u nás. Náš celodenní úsměv ztuhl u pohledu na skvrny od krve, které byly na kameni, kde byl brutálně zavražděn otec Cyril Vrbík.

Po rozloučení se zdejším panem farářem jsme se vydali na cestu k domovu, při které se nám už zavírala oční víčka pod tíhou všech dojmů a zážitků z pouti.

Těšíme se na příští farní pouť!!! Tak nashledanou za rok.

3x Mar

Vědomostní soutěž o diecézi

V rámci Roku diecéze připravilo Katechetické centrum Biskupství brněnského velkou soutěž. Nejmenší – předškoláci a žáci 1. až 3. ročníků základních škol – měli za úkol libovolnou výtvarnou technikou zobrazit téma Brněnská diecéze očima dětí. I v naší farnosti vznikla pozoruhodná díla, což jste sami mohli posoudit, když byla vystavena k prohlédnutí ve farním kostele.

Pro žáky starších ročníků byla určena vědomostní soutěž ve znalostech brněnské diecéze. Ačkoliv některé otázky byly hodně těžké, ukázalo se, že nastupující generace umí výtečně používat internet, kde se soutěžící dopídili správných odpovědí. V mnohých rodinách se do sbírání informací zapojili i dospělí, což jistě byl i záměr tvůrců. Podle stanoveného klíče nejlepší znalci postoupili z farního kola do děkanského kola v Hodoníně. Zde je čekalo změření vědomostí s borci

z jiných farností děkanátu. Tentokrát bez možnosti nápovědi a hledání v pramenech. Rozhodovalo, co si kdo uchoval v paměti. Po vyřazovacím písemném testu následovalo velmi napínavé finále, z něhož vzešlo pět postupujících do diecézního kola. K naší velké radosti mezi nimi byla i reprezentantka naší farnosti Kristýna Hanáková ze Žarošic.

Spolu s ostatními postupujícími se v pondělí 21. května zúčastnila v Brně diecézního finále. Všichni bez rozdílu na pořadí obdrželi od otce biskupa Vojtěcha diplom s titulem Znalec brněnské diecéze.

Rovněž dospělí si mohou ověřit svoje znalosti. Každý měsíc na elektronické adrese www.biskupstvirokdieceze.cz jsou uveřejňovány nové otázky. Odpovědi jsou vyhodnocovány měsíčně, proto se lze připojit kdykoliv.

P. Josef Pohanka

Pouť hodonínského děkanátu do katedrály sv. Petra a Pavla v Brně

Při příležitosti 230 let od vzniku brněnské diecéze pozval náš biskup Vojtěch Cikrle všechny z hodonínského děkanátu na pouť do brněnské katedrály.

V neděli 20. května 2007 odpoledne ve 13.30 hod. jsme se sešli v brněnské katedrále, abychom se zúčastnili připraveného bohatého programu. V úvodu nám byla krátce přiblížena brněnská diecéze a pak byly představeny jednotlivé farnosti našeho

děkanátu (kde se co daří, jaká je účast na bohoslužbách, různé aktivity ve farnostech jako je např. farní ples, farní den atd.) Aby nás z tolika informací nebolela hlava, byly jednotlivé vstupy prokládány písničkami v podání scholy z Dolních Bojanovic.

Po skončení představování začala příprava na mši svatou modlitbou růžence pod vedením otce biskupa. Vyvrcholením pouti byla mše svatá, kterou s o. biskupem koncelebrovali

kněží z farností děkanátu. Krásným zpestřením mše svaté byla přítomnost několika desítek krojovaných a také mužský sbor, který bohoslužbu doprovázel zpěvem.

Mši svatou však pouť neskončila. Poutníkům se naskytla příležitost prohlédnout si areál Petrova s průvodcem, vystoupat na věž, navštívit muzeum, pokladnici či kryptu katedrály, posedět v kavárně či u přípravebného občerstvení. Setkání pak bylo

zakončeno v 18.00 hod. adorací a svátostným požehnáním. Před samotným závěrem nám o. biskup požehnal zakoupené předměty a popřál šťastnou cestu domů.

Pouť byla krásná, vytvořilo se při ní pěkné společenství. I když skončila, mnozí z nás odcházeli s předsevzetím, že se zase rádi do brněnské katedrály vypravíme.

Ludmila Krönerová ml.

Náboženství předškoláků

Chtěla bych se s vámi podělit o zkušenost, že i malé děti od tří let mohou navštěvovat náboženství. Přišla jsem k tomu jako slepý k houslím. Vloni jsem se zúčastnila postní duchovní obnovy pod vedením profesora Píthy v klášteře školských sester ve Slavkově u Brna. A tam jsem si všimla, že ses-

třičky vedou výuku náboženství pro předškolní děti.

Řekla jsem si: Děti vozím na kytaru, na fotbal, proč ne na náboženství. Doma na to není tolik času a jen chodit do kostela nestačí, protože si myslím, že s předáváním víry dětem mám značné rezervy.

Přihlásit se nebyla žádná obtíž, a tak jsme ještě s jednou maminkou začaly každé pondělí odpoledne jezdit k sestřičkám do Slavkova. Je to velký přínos nejen pro malou Aničku, ale i pro mne. Víc spolu mluvíme o Bohu, protože na hodině se probírá biblický příběh a následně doma vystřihujeme k tématu obrázky. Což se neobejde bez toho, abychom si o probrané látce znovu nepovídaly a nepodělily se o nové vědomosti a zážitky s ostatními členy rodiny. Takže jsme vlastně zapojeni všichni.

Řeknete si, co takové děti z toho mohou mít, jak mohou pochopit věci, které nechápeme kolikrát my dospělí? Žasli byste, jak jsou v tomto směru děti bystré a vnímavé, a co

všechno vědí. My dospělí bychom se někdy i zastyděli. Sestra Josefa, která náboženství předškoláků vede, to dělá takovým přirozeným způsobem formou hry a za pomoci řady pomůcek a symbolů. Pána Ježíše připomíná rozžatá svíce, děti pracují s přírodními materiály, šátky, korálky apod. Děti poslouchají biblický příběh a zároveň jsou do něho činností vtaženy. Sestra Josefa jim pomáhá vyjádřit svůj názor, cítit se do pocitu druhých.

Do každé třídy chodí asi 15 dětí, někdy i s mladšími sourozenci. Moc bych přála dětem i rodičům naší farnosti, abychom měli i u nás takovou možnost náboženské výchovy od nejučtějšího dětského věku.

Ludmila Jankůjová

Vypsáno z matrik

(od 1. prosince 2006 do 31. května 2007)

Z vody a Ducha svatého se znovu narodili:

- 14. ledna Radek Vojtěch Mendl ze Žarošic
- 18. února Štěpán Buchlovský z Násedlovic
- 15. dubna David Popelka z Násedlovic
- 22. dubna Irena Šmerdová ze Žarošic
- 8. května Adam Čumba z Násedlovic
- 13. května Marie Valianová ze Žarošic
- 20. května David Polák z Násedlovic
- Michal Taragoš z Násedlovic
- 27. května Daniel Čadílek z Násedlovic

Branou smrti nás předešli:

- 6. prosince Františka Kolouchová (1914) z Násedlovic
- 16. ledna Pavlína Žilková (1926) z Násedlovic
- 24. února Aleš Sova (1967) z Násedlovic
- Karel Štěrba (1921) z Násedlovic
- 28. února Stanislav Mokřý (1944) z Násedlovic
- 21. března Josef Bajer (1926) ze Žarošic
- 1. dubna Jarmila Martinásková (1925) ze Žarošic
- 2. dubna Mojmír Živěla (1924) z Násedlovic
- 17. dubna Bedřich Černý (1957) ze Žarošic
- 26. dubna Františka Červená (1950) ze Žarošic

Tip na výlet

Brněnská katedrála

Zvnějšku ji všichni známe. Už zdaleka vítá každého návštěvníka Brna a je neodmyslitelnou dominantou moravské metropole. Patrně ne všichni už si dali námahu vystoupat na Petrov, aby navštívili a prohlédli si první a hlavní chrám naší diecéze.

Přitom se jedná o kostel velmi prastarý. Jeho historické počátky se zatím nepodařilo vypátrat. Jedno je však jisté. Už v r. 1296 byla u kostela sv. Petra

(zasvěcení sv. Pavlovi bylo rozšířeno až později) zřízena kolegiální kapitula. To svědčí o velkém významu tohoto farního kostela. Současná gotická podoba katedrály s jejími charakteristickými dvěma věžemi pochází až ze začátku 20. století. O původní barokní podobě chrámu vypovídají boční oltáře, kazatelna a některé další prvky vnitřního vybavení. Působivý pseudogotický hlavní oltář byl vysvěcen 21. května 1891. Toto datum se zároveň slaví jako výroční den posvěcení katedrály. V bočním vchodu byla v eucharistickém roce zřízena adorační kaple Božího těla, pozoruhodné dílo sochaře Otmara Olivy z Velehradu.

Na návštěvu Petrova si stojí za to vyčlenit více času. Kromě katedrály můžete navštívit muzeum sakrálního umění, v jehož sklepení je instalována výstava Vita Christi – život Pána Ježíše v uměleckých dílech pocházejících z různých částí brněnské diecéze. Turista si může prohlédnout panorama města Brna z věží katedrály, navštívit chrámovou pokladnici nebo nejstarší část katedrály

– středověkou kryptu. Pokud by vás prohlídka unavila a potřebovali jste obnovit svoje síly, rády vás občerství sestřičky v restauraci Živá voda, která se nachází v areálu Petrova.

Jestli si na cestu do středu Brna

sami netroufáte, pak vás chci potěšit zprávou, že plánujeme v podzimních měsících uspořádat farní pouť do naší katedrály, kde vedle duchovního programu bude i možnost prohlídky.

JoP

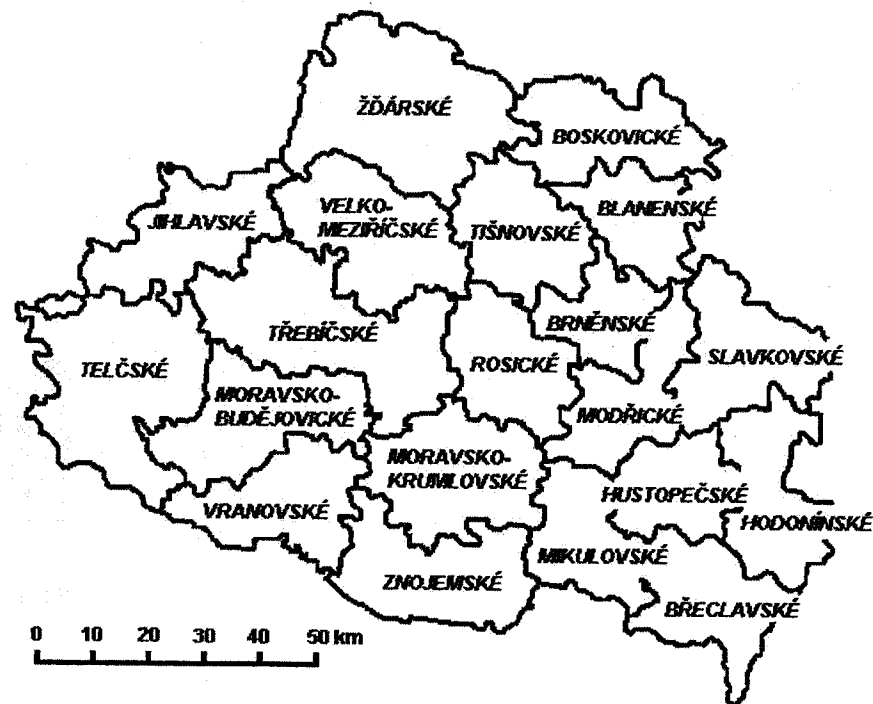
~ Vzděláváme se ~

Znáte brněnskou diecézi?

Diecéze na jihu Moravy byla zřízena během reformy císařovny Marie Terezie. Papež Pius VI. dne 5. prosince 1777 povýšil olomoucké biskupství na arcibiskupství a zároveň zřídil novou

diecézi se sídlem v Brně. Tamní kapitulní chrám sv. Petra a Pavla se stal katedrálím a prvním brněnským biskupem se stal Matyáš František Chorinský, dosavadní olomoucký svě-

BRNĚNSKÁ DIECÉZE – MAPA DĚKANSTVÍ

tíci biskup. Tenkrát brněnskou diecézi tvořilo 151 far a 27 lokalit.

Z dvanácti sídelních biskupů, kteří se vystřídali na stolci v Brně, je určitě nejvýznamnější František Saleský Bauer, který vedl diecézi v letech 1882-1904. Zasloužil se o novogotickou přestavbu katedrály, postavil novou budovu kněžského alumnátu v Brně na Antonínské ulici, podporoval cyrilometodějskou tradici. Během své biskupské služby stihl dvakrát zvíditovat všechny farnosti diecéze! Z Brna by povolán na olomoucký arcibiskupský stolec a v r. 1911 byl jmenován kardinálem.

Současný biskup ThLic. Vojtěch Cíkrle je v pořadí třináctým brněnským biskupem. Nyní má diecéze 450 farností, které jsou rozděleny

do 20 děkanátů (204 farností je obsazených, 246 je spravováno dojížděním odjinud). Z celkového počtu 1 354 361 obyvatel je 533 250 katolíků, což je 39,4 %. V diecézi působí 360 kněží a 39 jáhnů. Na kněžství se připravuje 27 bohoslovců. Na území diecéze stojí 608 kostelů, 531 kaplí a 220 kapliček. V brněnské diecézi žije 16 mužských a 20 ženských řeholních společenství. Nejstarším mužským klášterem jsou benediktini v Rajhradě. Nejstarší ženskou řeholí cisterciáčky v klášteře Porta coeli v Předklášteří u Tišnova. Diecéze má na 60 poutních míst. K hlavním se počítají: Brno-Tuřany, Hluboké Mašůvky, Kostelní Vydří, Křtiny, Sloup v Moravském krasu, Vranov u Brna a Žarošice.

Modlitba za diecézi

*Všemohoucí Bože,
děkujeme ti za všechny dary a milosti,
kterými jsi zahrnul nás
i předcházející generace naší diecéze.
Prosíme tě, pomáhej nám
ať v rozdílnosti našich služeb
zůstaneme věrni svému poslání
stávat se uprostřed dnešní společnosti
znamením a darem tvé lásky.
Dej, ať jsme pevně spojeni s Kristem
a navzájem mezi sebou,
aby tě skrze nás ostatní poznávali –
jako Otce a záruku naplnění smyslu života.
Na přímluvu Panny Marie, Matky církve,
patronů svatého Petra a Pavla
i všech dalších světic a světců
spojených s brněnskou diecézí i s celou církví
o to rosíme skrze Krista, našeho Pána.*

Amen.

P. Josef Pohanka

~ K zamyšlení ~

O sběratelství

I rozbité hodiny ukazují dvakrát za den absolutně přesný čas.

S tím, že věci často a dlouho nepotřebné se jednoho dne ukáží jako užitečné, máme jistě svoji zkušenost. Staré kolečko od kočárku, které se dospělému k ničemu nehodí, využije dítě jako hračku. Nepotřebná a děravá silonová punčocha dobře poslouží

v nouzi jako klínový řemen. Staromódní kufr po dědečkovi a brýlové obroučky po babičce, které desetiletí ležely na půdě, přicházejí najednou prudec do módy.

Užitečná zkušenost se starými, nepotřebnými věcmi vede na jedné straně k opatrnosti při jejich vyhazování, ale na druhé straně může

vést až k chorobnému sběratelství a shromažďování starého harampádí. Fanatičtí sběratelé pak zanašejí celý dům tím, čeho se lidé z okolních ulic postupně zbavují. Na námitku spolu- bydlících, že už je těch krámů doma dost, odpovídají sběratelé okřídlenou větou: „Co se hodí, to se nevyhodí.“ Přitom si neuvědomují, že předměty ve většině případů neslouží jim, ale oni staré věci.

Do kategorie sběratelů nepatří jen ti, kteří shromažďují staré a vysloužilé cetky, ale i odrůda sběratelů všeho zbrusu nového. Musí vlastnit nejmodernější typ televizoru, videa, automobilu, módního oblečení, kuchyňského zařízení... Je to pro ně i potvrzení jejich společenského postavení.

Pro zasmání

V jednom kostele věnoval pan kaplan vždy při kázání trochu času dětem. Pozval je k oltáři a kladl jim různé otázky. Jednou chtěl s nimi rozmlouvat o tom, jak je dobré, když se rodina společně modlí, třebaš před křížem. A začal otázkou: „Máte doma kříž?“ Většina dětí přikývla. „A víte, k čemu je vhodný?“ Dlouho bylo ticho, až jeden kluk pronesl: „Na upíry.“

Tříletý Zdeněk byl s babičkou v kostele. Zaujal ho obraz znázorňující ukládání Krista do hrobu. Chvilí si ho prohlížel a pak se zeptal babičky: „Budou ho koupat?“

Jak jsem se stal velkým ajatolláhem

Přijela do Prahy delegace žen z Turecka. Možná, že jen v jedné

Na druhé straně jsou lidé, kteří vystačí v životě s málem a záměrně se zbavují – jak říká jedna žena – lapačů prachu a budižkničemných nájemníků. O svatém Františkovi z Assisi se vypráví, že když se naučil pít z dlaní, odstranil ze své výbavy hrnek.

Podle množství materiálních statků můžeme rozlišovat bohatství, nouzi a bídu. Bohatý je ten, kdo má víc, než potřebuje. Nouzí trpí ten, kdo nemá ani to, co potřebuje. A chudý je ten, kdo má jen to, co potřebuje.

K radosti lidské duše patří nejen svoboda od všeho, co nás poutá a čemu otročíme, ale i shromažďování toho, co si ukládáme v nebi – jak říká Ježíš – zloději nic neukradnou.

Max Kašparů

osobě – byla to univerzitní profesorka z Istanbulu. Svaz žen jí nabídl určitý program, aby si vybrala. Přála si navštívit JZD, kde „vládne žena“, tedy kde je předsedkyně JZD. Bylo to tehdy v Bavorově, a tak ji přivezli sem. Doprovázela ji četná suita: ze Svazu žen, samozřejmě tlumočnice (která ale skoro nic neuměla) a nějaká další. Tady, v Bavorově, jí hodlali ukázat krávin, no moc chuti k tomu neměla. Ale chtěla prý navštívit jednu družstevnickou domácnost a pak – ukázala na věže našeho chrámu – pak by chtěla támhle.

Z kanceláře JZD mi volali a omlouvali se. Mrzlo totiž, bylo kolem svátku Tří králů a já měl chřipku. Ale souhlasil jsem: až přijedou z návštěvy té domácnosti, ať zavolají a já kostel otevřu.

Jako ukázkovou domácnost vybrali jednu ze sousedních vsí. Družstevník, člen vedení, povídal: „Naše babička je doma a má vždycky napečený koláče. To bude dobrý.“ Tož jeli a syn vpadl do domu s chvatem, aby maminka honem honem vzala koláče a šla vzácnou návštěvu uvítat. No, stařenka se lekla a místo talíře s koláči vyšla do předsíně vstříc hostu se sklenicí vody, kam předtím ponořila svůj umělý chrup, a cinkala s ní a vítala. Turkyně byla vážná, ani nedutala. Ostatní údiv, úžas a syn úlek: „Maminko! Podívejte, co nesete?“ Tak se babička rychle vrátila, vzala talíř s koláči a k němu opět zmíněnou cinkavou zubní skleničku. To už se moc dělat nedalo, nicméně domácnost se líbila.

Potom přijeli do chrámu. Vykládají mi situaci a jestli bych neřekl pár slov o stavebním slohu. Tlumočnice drkotala o lucemburské gotice, ale profesorka nejevila sebemenší zájem. Obrátili se na mě. Tak jsem sehnal pár slov německých a mluvil o gotice a baroku. Nic! Mluvím o staré Byzanci, odkud ona je. Nic! Až najednou si všimla ministrantských zvonků a popošla k nim. Obrátila se a ukázala na mne. To už jsem jí tyknul: „Jen si vezmi a zazvoň si, nu, neboj se.“ S radostným dětským úsměvem zazvonila. Já ukazuji a říkám: „Támhle máš další.“ Zvonila blaženě a já jejímu doprovodu povídám: „No vidíte. O tohle má zájem, tak proč jí to nedopřát?“ Pak ale uviděla betlém a už byla tam. S toužebným úsměvem sebrala černého krále, otočila se ke mně a povídá: „Suvenýr?“ „Ani

nápad!“ vykřikl jsem. Kdepak vzít černého krále. Že se jí líbí, jí, muslimce a Turkyni, to chápu, ale suvenýr je vyloučen. Stejně záporně jsem zavrtěl hlavou i u dědy v kožichu. Pak sebrala ovečku. Ani tu jsem jí nedal. Dnes trochu lituji, že tu jsem jí nenechal, ale na druhé straně: kdyby každá návštěva si vzala ovečku – je brzy po betlému vůbec.

A to ji stále zajímalo, kdo že jsem. Tlumočnice ji něco říká, sekretářka něco, pak i já vysvětluji, že jsem „katholische priester“, „Stadtdechant“, a dokonce i francouzsky „l'abbé“. Ne, nerozumí. Tak povídám: „Počkejte. Já jí něco řeknu a už bude vědět, kdo jsem!“ Tehdy zvučelo jméno ajatolláha Chomejního – povídám proto německy (trochu tomu rozuměla): „Ich bin einer grosser ajatollah in diese Stadt und in diese Land!“ A teď koukali! Odskočila ode mne, jako bych byl nabit elektrickou energií, hluboce se sklonila a tak setrvala. Už se loučili a ona se dokonce ani neodvažovala mi podat ruku...

Když se jí prý ptali, jaké jsou její největší dojmy z naší země, řekla, že na ni velmi zapůsobil náš národní zvyk jít vstříc hostu se zuby ve skleničce na znamení, že nekoušeme, že jsme mírumilovní, a pak – obrovský dojem na ni udělalo, že se mohla setkat s velkým ajatolláhem!

Když jsem to vykládal kněžím na vikariátní konferenci – bylo vlastně po ní. A dodnes mi P. Zeman na obálku píše titul „velký ajatolláh“, nebo adresu „ul. Velkého ajatolláha“. Tak jsem se stal velkým ajatolláhem!

P. František Hobizal

Zadáno nejen pro děti

FARNÍ SPOLEČENSTVÍ

Jedna malá farnost se rozhodla společně se vyfotografovat. Každý, kdo ve farnosti vykonával nějakou službu, přišel na fotografování i s tím, co ke své službě potřebuje. Prohlédni si obrázek a najdi osm postav, které mají ve farnosti nějaký úkol. Dole na řádky napiš, jak se jejich funkce nazývají. Víš, co mají tito lidé na starosti? Jak sloužíš ve farnosti ty?

Maria, Matičko, slyš naše hlasy!

*Uprostřed krásného, slunného léta
všechno se zelená, všechno vzkvétá,
všechno se vypíná do veliké krásy
a srdce poutníků volají k Tobě:
„Maria, slyš naše hlasy!“*

*Slyš hlasy, které tě chválí a velebí,
hlasy v slzavém údolí i chvalozpěvy andělů na nebi,
slyš hlasy nemocných a trpících,
oporo slabých, naděje prosících.*

*Maria, slyš hlasy plné velké radosti,
ale i hlasy plné úzkosti a starosti,
slyš hlásek nevinného dítěte,
také hlas dívky, která v ženu rozkvetne.*

*Hlasy našich matek, které se k Tobě utíkají,
slyš hlasy mužů, kteří k Tobě vroucí lásku tají,
také hlas žiznivého tvorstva, plodů a květů,
Matičko, slyš hlas všech trpících světů.*

*Maria, uslyš hlasy všech věrných svých
i hlasy všech dětí zbloudilých,
jichž zloby a nevěry strhl proud,
a nejsou schopny k Tobě hlasu pozvednout.*

*Slyš také hlasy těch, kdož nepřáteli Tvými jsou,
ukaž, že jsi Matkou ke všem soucitnou,
že nesplácíš, jak to umí zlý svět,
ale jako Matka znáš jen milovat a odpouštět.*

*Doprovod, Maria Matičko, každý prosící hlas
k svému Synu Ježíši, ať vyslyší nás!*

Jarmila Urbánková

